

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
ГжЗ 620/25
5.3.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Весне Филиповић, председника већа, Весне Дамјановић и Весне Павловић-Нинковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Игор Исаиловић, адвокат из Београда, улица Македонска бр. 44, против тужених Новинско предузеће “Време” д.о.о. Београд, улица Косовска бр. 17, Београд – Стари Град и Дамира Калембера из Београда, одговорног уредника Медија “Вести”, улица Косовска бр. 17, чији је заједнички пуномоћник Бојана Љубиновић Андрејић, адвокат из Земуна, улица Добановачка бр. 44, ради накнаде нематеријалне штете, одлучујући о жалбама парничних странака изјављеним против пресуде Вишег суда у Београду ПЗ 875/24 од 25.9.2025. године, у седници већа одржаној дана 5.3.2026. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ, као неосноване жалбе парничних странака и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Вишег суда у Београду ПЗ 875/24 од 25.9.2025. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужених за накнаду трошкова другостепеног поступка, као неоснован.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду ПЗ 875/24 од 25.9.2025. године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев тужиоца и утврђено је да су тужени Новинско предузеће “Време” д.о.о. Београд и Дамир Калембер повредили право на приватност тужиоца АА тако што су у издању број ... Медија “Време” од дана... године, на страници ... неовлашћено и без пристанка тужиоца и њему блиских лица објавили адресу тужиоцевог пребивалишта, који податак о личности представља информацију из тужиоцевог приватног живота. Ставом другим изреке делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца и обавезани су тужени да му на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због повреде права личности и права на приватност у року од 15 дана од извршности ове пресуде солидарно исплате износ од 40.000,00 динара, са

законском затезном каматом почев од дана 25.9.2025. године, као дана доношења пресуде, па до исплате. Ставом трећим изреке одбијен је, као неоснован, тужбени захтев тужиоца у делу у коме је тражено да се тужени обавезу да му на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због повреде права личности и права на приватност у року од 15 дана од извршности ове пресуде солидарно исплате износ преко досуђеног износа од 40.000,00 динара, до траженог износа од 2.000.000,00 динара, све са законском затезном каматом почев од дана доношења пресуде па до исплате. Ставом четвртим изреке обавезани су тужени да солидарно тужиоцу накнаде трошкове парничног поступка у износу од 83.500,00 динара.

Благовременом жалбом тужилац је побијао ову пресуду у ставу трећем изреке због погрешне примене материјалног права.

Благовременом жалбом тужени су побијали ову пресуду у ставу првом, другом и четвртм изреке због погрешне примене материјалног права. Трошкове другостепеног поступка су тражили и определили.

Апелациони суд у Београду испитао је правилност и законитост првостепене пресуде у смислу одредбе члана 386 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” бр. 72/11, са каснијим изменама и допунама), наставши да су жалбе тужиоца и тужених неосноване.

У поступку пред првостепеним судом нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тач. 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку, на које овај суд, као другостепени, пази по службеној дужности.

Према чињеничном стању утврђеном у првостепеном поступку дана ... године у штампаном издању Медија “Време” на ... страни објављен је чланак са насловом: “Србија ...не може”, те је у оквиру одговора на питање новинара: “Опет Вам спочитавају како сте ... покренули кампању против ...?”, ... је навео: “Обичним сељацима нису дозволили, али су ... да Истоставило се да је све била превара, иза наведених ...”. Данa ... године, тужилац је преко пуномоћника Александра Исaиловића туженом Дамиру Калемберу, одговорном уреднику штампаног издања Медија “Време” упутио допис у оквиру кога се налази одговор на информацију, а у левом горњем углу дописа стоји меморандум Адвокатске канцеларије “Isailović & Partners”. Тужени Дамир Калембер, одговорни уредник штампаног издања Медија “Време” у штампаном издању Медија “Време” од ... године на ... страни, у рублици “Реакција” објавио текст под насловом: “Неистините информације”, са поднасловом: “Интервју: ... – Србија се ...”, “Време” бр. ..., следеће садржине: “У Медију “Време” је ... године на страницама ..., ... и ... објављен текст аутора ... под насловом: “Србија се ...”. У наведеном тексту објављене су неистините информације које се односе на ... из ..., улица ... У наведеном тексту објављене су неистините информације да обичним ... нису дозволили али су ... и да се испоставило да је све превара била, иза наводних ... Одговор на информацију: “Неистините су следеће објављене информације: Обичним ... нису дозволили, али су ... и да се испоставило да је све превара била, иза ...”. У одговору на информацију стоји потпис адвоката ..., пуномоћника ...

У свом исказу датом у својству парничне странке тужилац је навео да му је

право на приватност повређено јер су тужени у склопу демантија на једну неистиниту информацију објавили његове личне податке – пребивалиште, односно адресу, појашњавајући да када се шаље деманти мора да се пошаље податак онога ко деманти шаље. Због објављене информације он и његова породица су се осећали угроженим, а сматрао је да ни његова ни било чија адреса не треба јавно да се саопштава и да су подаци објављени да би му се напакостило. Тужени Дамир Калембер, саслушан у својству парничне странке је навео да је у време писања чланка као и у време објављивања демантија био одговорни уредник штампаног издања Медија “Време” и да је сврха демантија објава онако како је исти послат, те да је објављен само део који има наслов “Одговор на информацију” не би се знало на шта се објављује деманти, односно ни које демантије, ни ко објављује информацију. У главном тексту није била наведена адреса тужиоца, па није било неопходно да у демантију буду наведени и приватни подаци, али је објављено онако како је деманти послат интегрално у целини, држећи се закона.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је применом одредби члан 80 став 1, члан 82 став 1, члан 83 став 1, члана 96 став 3, члана 97 став 1 и члана 98 став 1 тачка 5 Закона о јавном информисању и медијима, члана 42 Закона о заштити података личности и члана 200 ЗОО нашао да је основан захтев тужиоца да се утврди да су тужени Новинско предузеће “Време” д.о.о. Београд и Дамир Калембер повредили право на приватност тужиоца АА тако што су у издању број ... Медија “Време” од дана ... године, на страници ... неовлашћено и без пристанка тужиоца и њему блиских лица објавили адресу тужиоцевог пребивалишта, који податак о личности представља информацију из тужиоцевог приватног живота, а да је делимично основан захтев за накнаду нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због повреде права на приватност као сегмента права из корпуса људских права и слобода у износу од 40.000,00 динара, имајући у виду значај повређеног добра (право приватности), циљу коме служи накнада (сатисфакција), при томе посебно имајући у виду и све околности конкретног случаја, те одлучио као у ставу првом, другом и трећем изреке.

По налажењу овога суда, првостепени суд је на правилно и потпуно утврђено чињенично стање правилно применио наведене одредбе материјалног права, када је одлучио као у изреци ожалбене пресуде.

Наиме, одредбом члана 97 став 1 Закона о јавном информисању и медијима ("Службени гласник РС", бр. 83 од 5. августа 2014, 58 од 30. јуна 2015, 12 од 12. фебруара 2016 - Аутентично тумачење), прописано је да се одговор односно исправка објављују без измена, изостављања и допуна, док је ставом другим истог члана прописано да су дозвољене најнеопходније лекторске измене које не мењају смисао, док је ставом четвртим прописано да није допуштено коментарисати одговор, односно исправку у истом броју медија, односно у истој емисији у којој се објављује одговор односно исправка, нити другим емисијама на дан објављивања одговора, односно исправке.

Одредбом члана 98 став 1 тачка 5 истог Закона прописано је да одговорни уредник није дужан да објави одговор, односно суд неће наредити одговорном уреднику да објави одговор: ако у захтеву за објављивање одговора подносилац није

навео своје име и адресу, односно назив и седиште, као и ако није потписао одговор лично односно ако уз одговор који је поднет преко пуномоћника није приложено специјално пуномоћје, као и ако је одговор нечитљив неразумљив или бесмислен, а није уређен пре истека рока за подношење одговора (став 1. тачка 13 истог члана). Ставом другим истог члана прописано је да разлози за не објављивање одговора важи за не објављивање дела одговора.

По налажењу Апелационог суда у Београду првостепени суд је правилно закључио да је део захтева за објављивање одговора на информацију, насловљен као одговор на информацију, непотпун и неразумљив те се као такав није морао објавити и да се сврха одговора на информацију могла постићи једино објављивањем целе стране на којој је садржан одговор на информацију и да је информација достављена медију у циљу упознавања јавности о неистинитости објављене информације па је по оцени и овога суда тужени поступао у складу са одредбама Закона о јавном информисању и медијима и то члана 97 став 1 ЗЈИМ када је у целини објавио одговор на информацију. Међутим, адреса пребивалишта тужиоца јесте део захтева за објављивање одговора, али није део самог одговора на информацију, како то правилно закључује првостепени суд, па уколико је тужени одлучио да објави наведени одговор и информацију морао је да води рачуна о одредбама Закона о заштити података личности ("Службени гласник РС" бр. 87/2018) и то одредби члана 42 којом је између осталог прописано да је руковалац (у овој ситуацији издавач) дужан да применом одговарајућих техничких, организационих и кадровских мера обезбеди да се увек обрађују само они подаци о личности који су неопходни за остваривање појединачне сврхе обраде.

Неосновани су наводи жалбе тужених, да тужени не могу и не смеју да снесу последице због концепције демантија тужиоца јер ни на који начин нису учествовали у формулисању демантија тужиоца нити су смели да га мењају на било који начин а све имајући у виду забрану преиначења утврђену одредбом члана 97 став 1 ЗЈИМ.

Наиме, адреса пребивалишта тужиоца јесте део захтева за објављивање одговора, али није део самог одговора на информацију и као такав податак није намењен саопштавању јавности сходно чл. 80 Закона о јавном информисању и медијима. Адреса пребивалишта тужиоца је обавезан елемент захтева за објављивање одговора према чл. 98 ст. 1 тач. 5 Закона о јавном информисању и медијима, али иста не представља део одговора, како то правилно оцењује првостепени суд.

Супротно наводима жалбе тужених, објављивањем адресе тужиоца повређено је право на приватност истог јер су у склопу демантија на једну неистиниту информацију објавили његове личне податке - пребивалиште и адресу што је код тужиоца створило субјективни осећај угрожености како њега тако и његове породице с обзиром на то да живи са супругом и децом.

Супротно наводима жалбе тужених, првостепени суд је правилно оценио да тужиоцу припада право на накнаду нематеријалне штете због претрпљених душевних болова због повреде права приватности као сегмента права из корпуса људских права и слобода и супротно жалбеним наводима тужиоца правилно одмерио висину исте у износу од 40.000,00 динара, налазећи да наведени износ представља адекватну новчану сатисфакцију за претрпљену штету због повреде права приватности тужиоца, те да

наведени новчани износ не погодује тежњама које нису спојиве са њеном природом и друштвеном сврхом, док је преко досуђеног а до траженог износа одбио тужбени захтев, ценећи да је тужбени захтев у том делу превисоко постављен, те да досуђивање већег износа не би био спојив са природом и друштвеном сврхом правичне новчане накнаде, као што је то одређено чланом 200 ЗОО.

По налажењу овога суда, првостепени суд је, супротно жалбеним наводима туженог, на правилно и потпуно утврђено чињенично стање правилно применио материјално право и то одредбе чл. 80 и 98 ст. 1 тач. 5 Закона о јавном информисању и медијима у вези са чланом 42 Закона о заштити података личности, када је утврдио да су тужени повредили право на приватност тужиоца, тако што су у издању број ... Медија “Време” од дана ... године, на страници ... неовлашћено и без пристанка тужиоца и њему блиских лица објавили адресу тужиочевог пребивалишта, који податак о личности представља информацију из тужиочевог приватног живота.

Како се ни осталим наводима жалби парничних странака не доводи у сумњу правилност и законитост побијане пресуде, применом одредбе члана 390 ЗПП одлучено је као у изреци.

Применом члана 401 тачка 2 ЗПП, потврђена је као правилна и одлука о трошковима парничног поступка јер је донета на основу правилне примене одредби чл. 153 и 154 ЗПП, и у складу је са висином тужбеног захтева са којим је тужилац успео и важећој АТ и ТТ у време пресуђења.

Применом члана 165 став 1 ЗПП, одбијен је захтев тужених за накнаду трошкова другостепеног поступка, будући да тужени нису успели у поступку по жалби.

**Председник већа-судија
Весна Филиповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић